

MEID KANTAKSE JA MEILT NÕUTAKSE ILU

Vaikustest... nõutakse läbipaistvaid sõnu; neid, mis meie olendi läbistavad ja jätavad oma igavikkude vibratsioonid.

Jah. "Igavikkude", sest voolavad välja sellest meelest vaikuselt... - helide promotoor, sündinute üsk.

Ja niiviisi, kui meid kutsutakse palvetama, siis tehakse seda Loova Müsteeriumi vaikuselt.

Sealt puhkevad täpsed, vajalikud sõnad.

Ja niiviisi, vaikselt, muutub kuulamine tähelepanelikuks.

Ja vaikuselt meilt nõutakse ja meilt küsitakse:

"Milline on sinu tänane ülesanne, volitus?..."

"Milline on palve, mis sinult palub, nõuab?"

"Millised headused on sul selleks valmis?..."

"Milliseid panustamisi tead, mida selleks vaja on?..."

"Millist... , millist visiooni omad sa täna maailma kohta?..., mis nii suur!..."

Jah. Looming pakub igale olendile mõne sellise küsimuse..., mis justnagu meeldetuletus tema kohalolekust elu koes, lõimumises.

Loovast Müsteeriumist essents, ilu nektar, teavitab meid vajadusest leida igast päevast ilusat sündmust, iga päeva ilu!

Ning tundub..., tundub kuuluvat, igas nurgas, mingit sosinat, mis ütleb:
"Millist ilu pakud, annad täna...?"

Ja näivad nälgas olevat ümbruskonnad ja kõik olendid!, need, kes läbi hammaste sinult... nõuavad: ***“Millist ilu... pakud täna?”***.

Ja vahel, nagu jälitajad, olendid põgenevad; või mõeldes, et see on teistele, ja see on igaühele:

“Milline on sinu ilu panus... täna?”:

Ai! Ai!... Näib..., näib, et elamine on konstantne ja kestav nõudmine. Näib, et elu ise ei jäta meid rahule!...

“Näib”...

Kuid tundes, et ***“Alguses oli sõna, ja midagi ei tehtud ilma temata”***..., siis meilt ei nõuta!, meid avastatakse Müsteeriumist! Meid avastatakse. Me ei ole anonüümsed. Meid avastatakse ja meile osutatakse, et oleksime tõeline elu lõimumine, ja näitaksime oma võimeid, oma ressursse, mis on vajalikud. Ja, neid, mida vajame, hakkame otsima...ilmutuste seikluse jaoks; aktsepteerimaks seda, mida avastame.

-Eh, sina, rändur, palverändur! Mida sa tood? Kuhu sa lähed?

-Kes räägib?

-Vaikus. Jah, sina oled rändur. Mida sa tood? Mida head uut sa tood?!...

Kas sa ei teadnud, et oled emissar...? Kes, oma olendiga, transportis midagi, mida anda?... Või arvasid, et oled midagi muud?

Jah. “Emissar”: see, kes edastab mingit vibratsiooni, mida oodatakse, mida vajatakse.

Kuhu sa lähed?... Ah! Kuid, kas sa lähed või... sind kantakse? Lubad sa ennast kanda...? Või, selle ilmselguse ees, et sind kantakse, sa teed ettepanekuid ja eitad ja protestid ja parandad ja valetad ja petad ja pöörad ümber oma anded, ja vajadused, mida (mille rahuldamist) sinult oodatakse, ei jõua kohale?

Mind kantakse, ja ma avastan samm-sammult, et lähen.

Mind kantakse, ja ma avastan samm-sammult, et lähen.

Ja kui niiviisi avastan ma -olles kantud ja avastades, et lähen- üllatuse, ettenägematuse, uudsuse, erineva!, siis Looming muutub minu omanikuks... ja liigutab mind kui artisti.

"Looming saab minu omanikuks ja liigutab mind kui artisti".

Ja niiviisi, Müstilises Loomingus, muutun ma loominguliseks. Ja usun!... uskumisse..., mis mind loob.

Ja ma usun uskumisse, mis mind loob.

Ai! Koidikul kulmineeruvate varjudega, olend -kui (*putuka*) nukk- sirutab oma liikmeid oma nuku sisemuses. Valgus nõuab, ja olend avastab oma tiivad. Ja lendab oma öhkamistes, kujutlustes~, võimatustes..., mida ilmutatakse kui võimalikke.

Aiiii! Hirmud hajuvad lennu suuruse ees!, tuule vaikseks kaaslaseks olemise ees..., habras... , kuid millise jõulisusega toetab meie kujutlusvõime.

"Nukud" valmis tunnistuseks näitama... lendu; avastades end kui armastuse puhangut... esimese valgusega, innustatud lgaviku poolt.

Jah! Oled innustatud lgaviku poolt!...

Igavik nautis sinu disainimist, ja sa oled Loomingu nauding. Ära riku seda unistust ära. Ära eita oma päritolu! Avasta oma vapper suurus.

"Avasta oma vapper suurus".

Võta oma Müsteerium omaks!

Avasta oma tõelised tundmused! Ära kamufleeri neid. Ära venita nende omaksvõtuga. Sa kaotad. Ja kaotades, Hingused muutuvad sinu suhtes pahuraks.

Suurde, ülevusse mahub ainult suur.

See, kes tunneb end väiksena Loomingu suursuguse, võimsa sees, tekitab konflikti... illusoorse idee ees saada suureks. Juba ollakse !

Sind kantakse; ja sel moel ei eksi sa ära.

Ning selles "sinu kandmises", sa saad leidma vajadusi, nõudmisi...: näilised peatused, mis sinu tähelepanu nõuavad.

Mitte mõelda, et ollakse liikumatu; sõnumitooja jätkab. Kuid oma "olles kantud" jätkuvuses kontempleeri ühe maagilise tähelepanu kohalolekut, mis näib olevat liikumatu, kuid, tegelikult, sel moel kuidas me sellele tähelepanu pöörame, liigub see koos meiega. Ja, vastupidiselt, kui me vaatame sellest mööda ja ei tegele sellega, siis saab meie tunnetus olema..., et just seal jäädli liikumatuks," *seal hülgasin*", "*seal jätsin*" ... Tõsi!

Kuid see, kes meid kannab, omab ressursse, et rehabiliteerida... meie kõrkusi.

Ning niiviisi ilmuvad võimalused, juhused, tingimused...

Ning "normaalsusele" püüdluses, et olla ühel nõul võimukate survestamistega, olend kaotab oma spontaansuse, käib alla tema süütus, lapsemeelsus, lükkab kõrvale uuendusliku kogemuse... ja ta siseneb kohustuslikku rutiini.

Ei ole Loov Müsteerium mingi võim. Tal ei ole ei eeskirju ega reeglid ega norme. Ta on nii suur!, et kui tal need oleks, siis oleks ta lämbunud; oleks mahasurutuna ära kadunud.

Ja kui loodu on suur!..., milleks siis peaks alluma teiste diktatuuridele, teiste eelhoiakutele, teiste karistustele, teiste loobumistele..., mis meile peale surutakse?

Ja ärkamises, koidikus (*hisp.keeles: ama-neciendo: armastades-sündides*) imetlemine ja enda imetlemine loovad, tekitavad loomingulisi juhuseid, kokkusattumusi.

Neil tuleb lasta juhtuda, toimida! See on elu üks nõue.

Ärgem olgem igaüks ise oma suuruse rõhuja; oma kunsti takistaja; iga meie missiooni -kuhupoole meid kantakse... täna- vaenlane.

***